

Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῆς Ὑποδοχῆς τῶν τιμίων αὐτοῦ Λειψάνων
στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς
(Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα)

Ὁ Ὅσιος Ἰωσήφ ὁ Νέος ὁ ἐν Καππαδοκίᾳ*

Βίος καὶ Θαύματα

α. Γόνος τῆς Καππαδοκίας

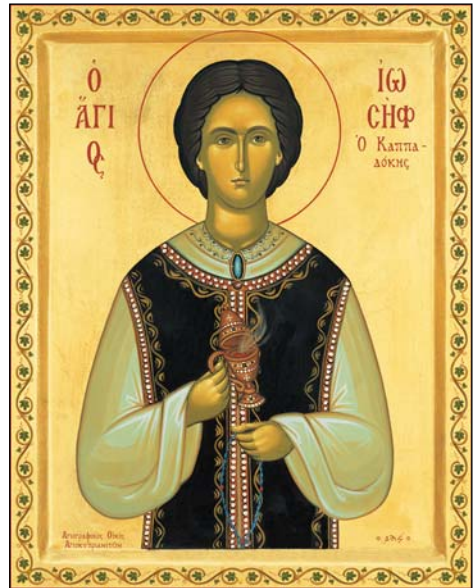
Ο Ἅγιος Ἰωσήφ γεννήθηκε
μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1820 -1830.

Πατρίδα του ἦταν τὸ Κερμὶρ τῆς
Καππαδοκίας, πλησίον τῆς Και-
σαρείας καὶ ὠνομαζόταν Ἰωσήφ
Κιοσεῖρκογλου.

Ὑψηλός, λεπτός, ὠχρός, πολὺ
ῥαίσιος καὶ ἀγγελικὸς στὴν μορφή,
συνήθιζε, ὅταν ἐθύμιαζε νὰ φοράῃ
ἓνα μακρὸ ἔνδυμα σὰν ρᾶσο καὶ ἓνα
μικρὸ γιλέκο.

Ὁ ἱερὸς Ἰωσήφ ἦταν πραγμα-
τευτῆς καὶ προσκυνητῆς, ἄνθρω-
πος πολὺ τῆς προσευχῆς καὶ παν-
τοῦ ἔσπερνε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ ταξίδια του, ἐκοιμήθη ξαφνικὰ σὲ ἡλικία τριάντα
περίπου ἐτῶν καί, μετὰ τὴν ταφή του, οἱ Τοῦρκοι ἔβαλαν φύλακα, γιὰ
νὰ μὴν κλέψουν οἱ Χριστιανοὶ τὸ Λείψανό του, ἐπειδὴ παρουσιάσθηκε
φῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸν τάφο του πολλὰς φορές.

Οί συγγενείς τοῦ εὐλογημένου Ἰωσήφ πληροφορήθησαν ὅτι πρόκειται περὶ Ἁγίου.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, μετὰ ἀπὸ καιρό, ἀπεφάσισαν νὰ πάρουν τὰ τίμια Λείψανα τοῦ ἁγιασμένουπραγματευτοῦ, προκειμένου νὰ τιμοῦν αὐτὰ καὶ νὰ τὰ ἔχουν ὡς εὐλογία.

Ἡ ἀνακομιδὴ καὶ ἡ μεταφορὰ πραγματοποιήθηκε μὲ τρόπο θαυμαστό μίαν νύκτα: ἐνῶ ὁ φύλακας κοιμόταν, ἔσκαψαν προσεκτικὰ καὶ τότε τὰ ἱερὰ ὀστᾶ μὲ ἓναν ἑλαφρὺ θόρυβο ἐνώθησαν ὅλα μαζί, ὥστε πολὺ εὐκόλα, μὲ δύο φτυαριές, τὰ μάζευσαν καὶ ἀπεμακρύνθησαν.

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου βοήθησε, ὥστε τελικὰ, ἂν καὶ κατεδιώχθησαν ἀπὸ τὸν φύλακα, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξύ τοὺς ἀντελήφθη, οἱ συγγενεὶς διέφυγαν ἀβλαβεῖς μαζί μὲ τὸν ἀνεκτίμητο θησαυρό.

Ἐνῶ ἐπέστρεφαν στὴν Καισάρεια, οἱ συγγενεὶς πεινασμένοι καὶ ταιπωρημένοι ἐκοιμήθησαν κάπου στὸν δρόμο, λέγοντας:

«Ἄν εἶσαι Ἅγιος, δείξέ μας σημεῖο!...».

Ξαφνικὰ, οἱ συγγενεὶς, ποὺ ἦσαν πέντε, ξύπνησαν ἀπὸ ἓνα ράπισμα στὸ πρόσωπο!... Καὶ ἐκεῖ μπροστά τους ἦσαν πέντε φρέσκα καρβέλια ψωμί!...

Τὰ τίμια Λείψανα διεμοιράσθησαν μεταξύ τους οἱ οἰκεῖοι τοῦ Ὁσίου Ἰωσήφ καὶ τιμοῦσαν αὐτὰ, δοξάζοντας τὸν Θεὸ γιὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ εὐλογία.

β. Ἐμφανίσεις καὶ θαύματα

ΜΙΑ συγγενὴς τοῦ Ἁγίου, ἡ ὁποία εἶχε στὸ σπῆτι τῆς τὸν πολῦτιμο αὐτὸν θησαυρό, ἔγινε πολλὰς φορὰς μάρτυς θαυμασίων γεγονότων.

Ὅταν ἐπέστρεφε στὸ σπιτικό τῆς μετὰ ἀπὸ κάποια ἐξωτερικὴ ἐργασία, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ ἀνοίξη τὴν πόρτα, γιὰ νὰ εἰσέλθῃ, καὶ παραδόξως δὲν τὰ κατάφερνε, ἄκουγε ἀπὸ μέσα ἦχο θυμιατοῦ, ὅπως στὴν Θεῖα Λειτουργία!...

Τελικὰ, ὅταν ἔμπαινε, τὸ δωμάτιο, ὅπου ἐφυλάσσοντο τὰ ἱερὰ Λείψανα, ἦταν πληρὴς θείας εὐωδίας!...

Ὁ Ἅγιος ἐμφανιζόταν ὀφθαλμοφανῶς τόσο στὴν συγγενῆ αὐτὴν, ὅσο καὶ σὲ ἄλλους εὐσεβεῖς ἐπισκέπτες.

Κάποτε, ἡ συγγενὴς, μόλις εἰσῆλθε στὴν οἰκία τῆς, εὐρέθη ἐνώπιον ἐνὸς νέου, ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε:

«Μὴ φοβᾶσαι!... Εἶμαι ὁ Ἅγιος τοῦ σπιτιοῦ σου!... Ἐχω ἔλθει, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἡ τάδε γειτόνισσα μοῦ ἔταξε ἓνα δοχεῖο λάδι καὶ δὲν τὸ ἔφερε...».

Καὶ εὐθύς ὁ νέος ἔγινε ἄφαντος...

Ἡ συγγενὴς ἐνημέρωσε τὴν γειτόνισσα, ἡ ὁποία συγκλονισμένη ὡμολόγησε ὅτι πράγματι εἶχε κάνει αὐτὸ τὸ τάμα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴς ἐμφανίσεις του, ὁ Ἅγιος ἰάτρειε καὶ τὴς ἀσθένειες πολλῶν εὐσεβῶν, οἱ ὁποῖοι προσήρχοντο στὸ σπίτι καὶ ἠσπάζοντο μὲ πίστι τὰ τίμια Λείψανά του.

Μετὰ τὸν θάνατο τῆς συγγενοῦς αὐτῆς, τὸν ἀνεκτίμητο θησαυρὸ κληρονόμησε ἡ θυγατέρα της, τῆς ὁποίας ἡ συννυφάδα κάποτε ἀφαίρεσε ἓνα δάκτυλο τοῦ Ἁγίου.

Ἀμέσως, ἐμφανίσθηκαν σπυριὰ στὰ χέρια της... Οἱ γιατροὶ δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν τίποτε, γιὰ νὰ τὴν βοηθήσουν... Τότε, ἡ ἱερόσυλη ἀσθενὴς εἶδε στὸν ὕπνο της τὸν Ἅγιο, ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ δάκτυλο... Μόλις τὸ ἐπέστρεψε, ἔγινε τελείως καλά...

Εἶναι ἐπίσης ἀξιοσημεῖωτο, ὅτι σὲ μία μεγάλη ἐπιδημία, ἡ ὁποία ἔπληξε τὴν Καππαδοκία, πολλοὶ θεραπεύθηκαν, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ Τοῦρκοι, χρησιμοποιώντας νερὸ σταυρωμένο μὲ τὰ ἱερὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου.

γ. Κωνσταντινούπολις – Ἀθήνα

ΜΕΤΑ τὴν Μικρασιατικὴ Καταστροφὴ τοῦ 1922, ἡ συγγενὴς αὐτῆ τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ ἐγκαταστάθηκε στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου ἐξακολουθοῦσε νὰ φυλάῃ καὶ τιμᾷ τὸν πολῦτιμο θησαυρὸ, τὸν ὁποῖο κληρονόμησε, μετὰ τὴν κοίμησί της, ἡ εὐλαβὴς κόρη της.

Κάποτε, τὸ εἰκονοστάσι τοῦ σπιτιοῦ ἄρπαξε φωτιὰ καὶ κάηκαν ὅλα τὰ εἰκονίσματα... Καὶ ἐνῶ ἡ φωτιὰ προχωροῦσε ἀπειλητικῆ, μόλις ἔφθασε στὴν ξύλινη θήκη τῶν ἱερῶν Λειψάνων, ἔσβησε ἀπότομα μόνη της!...

Ἄλλη φορὰ, ὅταν κλέφτες διέρρηξαν τὸ σπίτι, ἐνῶ ἔκαναν ὅλα τὰ πράγματα ἄνω κάτω, γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν πολῦτιμα ἀντικείμενα, παραδόξως δὲν εἶδαν τὰ χρυσαφικὰ ποῦ ἦσαν ἐκτεθειμένα ἐπάνω στὸ τραπέζι!...

Τοῦτο θεωρήθηκε ὡς ἐπισκίασις τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ...

Ἡ ἐπισκίασις αὐτῆ ἦταν πολὺ ζωντανὴ καὶ τὸ 1978: τότε ἡ συγγενὴς ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Πόλι καὶ νὰ ἔλθῃ στὴν Ἀθήνα.

Ἀπαγορευόταν ὅμως αὐστηρὰ στοὺς ὁμογενεῖς νὰ φέρουν στὴν Ἑλλάδα ὅστᾳ κεκοιμημένων... Ἡ συγγενὴς τοῦ Ἁγίου ὅμως δὲν ἦταν δυνατὸν μὲ κανένα τρόπο νὰ ἀποχωρισθῇ τὸν ἀνεκτίμητο οἰκογενειακὸ θησαυρὸ της...

Τότε, προσευχήθηκε θερμὰ στὸν Ἅγιο Ἰωσήφ καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε: στὸ Τουρκικὸ καὶ Ἑλληνικὸ Τελωνεῖο, ἐνῶ ἔγινε ἔρευνα σὲ ὅλες τὴς ἀπο-

σκευές, παραδόξως δὲν ἄνοιξαν οὔτε πείραξαν τὴν τσάντα μὲ τὰ ἱερὰ Λείψανα!...

Τὴν 1η Δεκεμβρίου 1981, ἡ συγγενὴς ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ καὶ ἡ εὐλαβὴς ἀνεψιά της Νίκη Χατζάτογλου ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερῶση τὸν πολῦτιμο θησαυρὸ στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς.

Τὸ Μοναστήρι εἶχε τὴν ἰδιαίτερη εὐλογία νὰ ὑποδεχθῆ τὰ χαριτόβρυτα Λείψανα τοῦ νεοφανοῦς Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ ἐν Καππαδοκίᾳ τὴν Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα τοῦ σωτηρίου ἔτους 1982 (11/24η Ἰανουαρίου).

* * *

Ἡ Νίκη Χατζάτογλου, ἡ δωρήτρια τῶν ἱερῶν Λειψάνων στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ, παρέλαβε αὐτὰ ἀπὸ τὴν θεία της, στὴν ὁποία τὰ εἶχε παραδώσει ἡ μητέρα τῆς θείας της, Ἐλισάβετ Γεωργιάδου-Χρήστου (καὶ γιὰ τὴν Νίκης Χατζάτογλου), ἡ ὁποία τὰ ἐκληρονόμησε ἀπὸ τὴν μητέρα της (προ-γιαγιά τῆς Ν.Χ.).

Ἡ προ-γιαγιά τῆς Νίκης Χατζάτογλου ἦταν ἐκείνη, ἡ ὁποία μὲ τὴν συννυφάδα της ἐμοιράσθησαν τὰ ἱερὰ Λείψανα τοῦ συγγενοῦς τους Ἁγίου Ἰωσήφ μετὰ τὴν ἐκταφὴ καὶ τὴν μετακομιδὴ τους στὴν Καισάρεια.

δ. Θαυμαστὲς ἐπεμβάσεις

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ μετὰ τὰ Φῶτα τοῦ ἔτους 1984 (16/29η Ἰανουαρίου) ἐτιμήθη ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ γιὰ πρώτη φορὰ πανηγυρικὰ στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς.

Τότε, τὰ χαριτόβρυτα Λείψανα τοῦ νεοφανοῦς Ἁγίου ἐξετέθησαν εἰς προσκύνησιν καὶ διενεμήθη στοὺς εὐσεβεῖς ἕνα τετρασέλιδο φυλλάδιο, τὸ ὁποῖο περιεῖχε τὸ Συναξάριο τοῦ Ἁγίου, τὰ Ἀπολυτικά του καὶ δύο φωτογραφίες μὲ τὰ ἱερὰ Λείψανά του.

Μία εὐσεβὴς πιστὴ, ἡ Γ.Φ., ἡ ὁποία εἶχε ἐκκλησιασθῆ τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὸ Μοναστήρι, διηγήθηκε τὰ ἐξῆς θαυμαστά, τὰ ὁποία συνέβησαν εἰς αὐτὴν μετὰ τὴν προσκύνησι τοῦ Ἁγίου:

«Τὸ φυλλάδιο μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ ἐτοποθέτησα στὴν ἐταζέρα τοῦ καθιστικοῦ δωματίου μας.

Κατὰ τὴν 10.00' τὸ βράδυ, αὐθόρμητα πῆρα τὸ φυλλάδιο,

προσκύνησα τὰ εἰκονιζόμενα ἱερὰ Λείψανα καὶ ἐπικαλέσθηκα τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου γιὰ τὴν ὑγεία μου.

Μόλις ἔγινε αὐτό, ξεχύθηκε ἡ ἴδια ἐξαίσια εὐωδία ποὺ ὑπάρχει στὰ ἅγια Λείψανα ἀναμιγμένη μὲ λιβάνι!...

“Ὅλο τὸ σπίτι εὐωδίαζε γιὰ μισὴ ὥρα καὶ ἦταν ἔντονη ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου, χωρὶς νὰ Τὸν βλέπουμε ὁμως.

Τὸ παράξενο εἶναι, ὅτι τὴν ἴδια στιγμή ἀρχισε νὰ κουδονίζει ἓνα παιγνίδι μὲ τέσσερα ἀγγελάκια, ποὺ γυρίζουν καὶ κτυποῦν καμπανίτσες μόνον, ὅταν βάλῃς ἀπὸ κάτω τέσσερα ἀναμμένα κεριά!...

Κερία ὁμως δὲ ὑπῆρχαν καὶ αὐτὰ κουδούνιζαν γιὰ μισὴ ὥρα συνέχεια καὶ σταμάτησαν ἀκριβῶς τὴν ἴδια στιγμή ποὺ σταμάτησε ἡ θεία εὐωδία!...

Τὸ ἴδιο πάλι συνέβη, χωρὶς βέβαια νὰ κτυποῦν τὰ καμπανάκια, τὴν ἄλλην ἡμέρα.

Βαστώντας τὸ ἴδιο φυλλάδιο σὰν φυλακτήριο μέσα στὸ πορτοφόλι μου, ταξίδευα πρὸς Ὁμόνοια μὲ τὸν Ἡλεκτρικό...

Ἦταν 10 π.μ. καὶ σκεπτόμουν μὲ μεγάλη συγκίνησι τὴν μεγάλη τιμὴ ποὺ ἔκανε στὸ σπίτι μου μὲ τὴν ἐπίσκεψί του ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ καὶ τὸν εὐχαριστοῦσα...

Ἀμέσως ξεχύθηκε ἡ ἴδια θεία εὐωδία στὸ βαγόνι ποὺ καθόμουν!... Ὅλοι ἀναρωτιόντουσαν μεταξύ τους: “Πῶς συμβαίνει νὰ μυρίζῃ λιβάνι, ἀφοῦ κανεὶς δὲν λιβάνισε καὶ ἀφοῦ οὔτε ἀπὸ Ἐκκλησία πέρασε τὸ τραῖνο;”... Αὐτὸ κράτησε 15-20’ λεπτὰ περίπου καὶ ὅλα τὰ ἀντικείμενα τῆς τσάντας μου εὐωδίαζαν σχεδὸν ὅλη τὴν ἡμέρα!...

Τὴν ἄλλην ἡμέρα, ἐνῶ σκεπτόμουν τὰ προηγούμενα συμβάντα, γέμισε τὸ σπίτι μὲ τὴν ἴδια εὐωδία, ἀλλὰ γιὰ λιγώτερο χρόνο πλέον...».

ε. Ἡ Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου

ΚΑΤΑ τὸ σωτήριον ἔτος 1984, ὅποτε γιὰ πρώτη φορὰ τιμήθηκε ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ, εὐδόκησε ἡ θεία Φιλανθρωπία νὰ δοθῇ μία ζωντανὴ μαρτυρία τοῦ Ἁγίου, προκειμένου νὰ ἀγιογραφηθῇ καὶ ἡ Εἰκόνα του.

Ἡ ἴδια εὐσεβῆς πιστὴ, ἡ ὁποία εἶχε βιώσει τὰ συγκλονιστικὰ σημεῖα μὲ τὸ φυλλάδιο ποὺ περιείχε τὸ Συναξάρι τοῦ Ἁγίου, προσευχήθηκε θερμὰ στὸν νεοφανῆ αὐτὸν δοῦλο τοῦ Θεοῦ.

Ήταν μεσάνυκτα τῆς πρώτης ἡμέρας μετὰ τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου, 17/30 Ἰανουαρίου 1984... Ξαφνικά, ἐνῶ ἀκόμη προσευχόταν προτοῦ νὰ ἀποκοιμηθῆ, παρουσιάσθηκε ὀλοζώντανος ἐνώπιόν της ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ρῶσος, τὸν ὁποῖο εἶχε σὲ μεγάλη εὐλάβεια ἢ οἰκογένειά της.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος σημειωτέον ἀγωνίσθηκε τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἀγιότητος ἐπίσης στὴν Καππαδοκία, «*παρουσίασε*» στὴν γεμάτη δέος πιστὴ γυναῖκα τὸν Ἅγιο Ἰωσήφ ὀλοζώντανο καὶ ἀστραφτερὸ σὰν Ἄγγελο!...

Οἱ δύο Ἅγιοι ἐκ τῆς Καππαδοκίας ἐμφανίσθηκαν τρεῖς φορές ἀλληλοδιαδοχικά: πρῶτα ὁ Ἰωάννης καὶ ὕστερα ὁ Ἰωσήφ, ἐνῶ στὸ δωμάτιο ξεχύθηκε ἡ ἴδια ὑπέροχη εὐωδία τῶν προηγουμένων ἡμερῶν!...

Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ἦταν ἀκριβῶς ὅπως τὸν εἶχαν περιγράψει οἱ συγγενεῖς του: ὑψηλός, μὲ ἓνα ἔνδυμα σὰν ρᾶσο καὶ γιλέκο, μὲ τὸ θυμιατὸ στὸ δεξιὸ χέρι καὶ ἓνα κομποσχοῖνι στὸ ἄλλο... Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀγγελικό!...

Τελικά, ἡ εὐσεβὴς αὐτὴ πιστὴ, μετὰ ἀπὸ διάφορες δοκιμασίες, κατάρθωσε κατὰ τὸ ἔτος 1989 νὰ ἐτοιμάσῃ ἓνα πρῶτο σκίτσο τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ, βάσει τοῦ ὁράματος ποὺ εἶδε, προκειμένου νὰ ἀγιογραφηθῆ ἐν συνεχείᾳ ἡ εἰκόνα του.

Ἡ αἴσθησις ὅμως τῆς ἱερότητος τοῦ ἔργου αὐτοῦ καὶ τῆς εὐθύνης της ὠθοῦσαν αὐτὴν νὰ προσεύχεται μὲ συντριβὴ καὶ ταπείνωσι στὸν Ἅγιο, ζητώντας νὰ ἐπιβεβαιωθοῦν καὶ μὲ ἄλλο τρόπο τὰ χαρακτηριστικά του, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη καμμία σχετικὴ ἀμφιβολία.

Ὁ καιρὸς πέρασε... Καὶ ὁ ἱερὸς Ἰωσήφ «*ἀπάντησε*»: ἐμφανίσθηκε σὲ ἓνα πνευματικὸ τέκνο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κυπριανοῦ... Τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ εἶχε θεραπεύσει θαυματουργικὰ τὸν γυιὸ κατὰ τὸ ἔτος 1990...

Ὁ Ἅγιος προέτρεψε τὸν εὐσεβῆ, ὁ ὁποῖος ἀγνοοῦσε βεβαίως τὰ περὶ τῆς εἰκόνας:

«Κοίταξέ με καλὰ τρεῖς φορές!... Νὰ δῆς πῶς εἶμαι, γιὰ νὰ τὸ πῆς στὸν Δεσπότη σου!...».

Ὁ εὐσεβὴς ἔσπευσε τὸ πρῶτὸ στὸ Μοναστήρι, διηγήθηκε τὸ ὄραμα καὶ περιέγραψε τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ: ἦσαν ἀκριβῶς τὰ ἴδια μὲ ἐκεῖνα τοῦ σκίτσου τῆς εὐσεβοῦς πιστῆς!...

ζ. Θεραπεία ὀστεοχονδρίτιδος τοῦ ἰσχίου

ΟΝΟΜΑΖΟΜΑΙ Μ.Α., εἶμαι δημόσιος υπάλληλος καὶ κατοικῶ στὴν Ἀθήνα. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ περιγράψω ἐν ὀλίγοις τὴν δοκιμασία μου ἀπὸ τὸν Θεό.

Ἀπὸ τετραετίας υπάγομαι πνευματικῶς καὶ ἐκκλησιάζομαι στὴν Ἱερά Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς.

Κατὰ τὴν 24η Φεβρουαρίου 1990, ὁ μεγαλύτερος γυιός μου παρουσίασε στὸ δεξιό του πόδι μία πάθησι, ποὺ ὀνομάζεται **ὀστεοχονδρίτις τοῦ ἰσχίου**, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀρχίσῃ νὰ κουτσαίνει.

Ἡ κατάσταση του χειροτέρευε συνεχῶς, μέχρι ποὺ ἕνα πρωινὸν ἄρχισε πλέον νὰ σέρνεται μὲ τὰ χέρια του, μὴ μπορώντας νὰ χρησιμοποίησῃ καθόλου τὸ παραλυμένο πόδι του.

Φυσικὰ ἐπήγαμε ἐξ ἀρχῆς σὲ πολλοὺς γιατροὺς καὶ νοσοκομεῖα, ἀλλὰ ἀκούγαμε μόνο γνῶμες: χρειάζεται ξεκούρασι, καὶ τὸ ἀριστερό του πόδι ἔχει πρόβλημα κ.ἄ., χωρὶς οὐσιαστικὰ ἀποτελέσματα.

Ἐνας ἐπιστήμων μάλιστα, ποὺ εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὴν Ἀγγλία γιὰ λίγες ἡμέρες, μᾶς εἶπε πῶς, ἐὰν δὲν πετύχαιναν οἱ πρακτικὲς θεραπείες, θὰ ἔπρεπε νὰ κόψουμε τὸ πόδι, τὸ ὁποῖο ὁμως ἔτσι θὰ κόνταινε, ἢ ἐπιτυχία δὲ τῆς ἐπεμβάσεως δὲν ἦταν βέβαιη καὶ ἀπαιτοῦσε χρόνο, χρήματα καὶ ὑπομονή.

Ἀποφασίσαμε νὰ ἀκολουθήσουμε πρακτικὲς θεραπείες χωρὶς φάρμακα.

Κατὰ τὴν συμβουλή τῶν γιατρῶν, μπήκαμε σὲ κλινική, ὅπου θὰ ἔπρεπε νὰ νοσηλευθῇ ὁ γυιός μου τοῦλάχιστον εἴκοσι (20) ἡμέρες. Ἐπίσης ὁ γιατρὸς ἐτόνισε κάτι τὸ πολὺ δύσκολο γιὰ ἕνα τετράχρονο παιδί: θὰ ἔπρεπε νὰ κάθεται ἡσυχο σὲ πλήρη ἀκίνησία!...

Πέρασαν δώδεκα ἡμέρες στὴν κλινική. Στὸ διάστημα αὐτὸ προσευχόμενον θερμὰ στὸν Θεὸ νὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ ἐνισχύσῃ, ἐνῶ τὸν εὐχαριστοῦσα γιὰ τὴν δοκιμασία ποὺ μοῦ ἔστειλε.

Τὸ βράδυ ἐπικοινωνήσα τηλεφωνικῶς μὲ τὸν πνευματικό μου Πατέρα, ὁ ὁποῖος μοῦ συνέστησε νὰ προσευχηθῶ στὸν Ἅγιο Ἰωσήφ τὸν νέο τὸν Καππαδόκη, τοῦ ὁποίου τὸ ἱερὸ Λεῖψανο** εὐρίσκεται στὴν Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ στὴν Φυλὴ. Τοῦ ἀπάντησα ὅτι ἡμουν ἀνάξιος καὶ ἀδύναμος γιὰ κάτι τέτοιο, γι' αὐτὸ καὶ τοῦ ζήτησα νὰ προσευχηθῇ αὐτὸς στὸν Ἅγιο γιὰ τὸ πρόβλημά μου. Ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε: *«πρέπει καὶ σὺ νὰ προσευχηθῆς»!*...

Μετὰ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ τηλεφώνημα ἄρχισα νὰ προσεύχωμαι μὲ τὸ κομψοσχόινι καὶ ἔνοιωσα μιὰ ἀναζωπύρωσι τῆς πίστεως καὶ ἐλπίδος

μου, πήρα θάρρος και ἔφυγε ἡ ἀπελπισία. Ἐπίσης ἔχρισα μὲ λαδάκι ἀπὸ τὸ ἀκοίμητο κανδήλι τοῦ Ἁγίου, ποὺ μοῦ εἶχαν δώσει ἐνωρίτερα στὸ Μοναστήρι, τὸ πόδι τοῦ γιοῦ μου. Σταυρώθηκα μὲ τὸ λαδάκι καὶ ὁ ἴδιος.

Κάποια στιγμή, περίπου γύρω στὶς 11 μ.μ., κι ἐνῶ προσευχόμενοι διαρκῶς στὸν Ἅγιο Ἰωσήφ μὲ πίστι καὶ θερμὴ καὶ ἔφερα στὴν μνήμη μου τὸ σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου, συνέβη ξαφνικὰ τὸ ἐξῆς: διαπέρασε ὀλόκληρο τὸ σῶμα μου μιὰ δυνατὴ ἀνατριχίλα κι ἕνας ψυχρὸς ἀέρας, σὰν κάποιος νὰ μὲ φύσηξε, κτύπησε τὸ πρόσωπό μου. Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ λαδάκι ποὺ ἦταν στὸ μέτωπό μου ἄρχισε νὰ μὲ καίη πάρα πολὺ ἐντονα. Αἰσθανόμενοι ὀλοκάθαρα, σὰν νὰ μοῦ εἶχαν ἐπικολλήσει ἕνα ξύλινο σταυρουδάκι στὸ μέτωπο.

Ταυτοχρόνως, ὁ γιός μου ποὺ κοιμότανε μπροστά μου κινήθηκε ἀπότομα καὶ τέντωσε τὸ προβληματικό του πόδι... Ἕνας θόρυβος ἀκούσθηκε, ὅπως ὅταν «σπᾶμε» τὰ δάκτυλά μας ποὺ εἶναι πιασμένα, ἀλλὰ πιδ δυνατὸς καὶ βαρὺς... Κατάλαβα ὅτι κάτι συνέβη...

Μοῦ διέφυγε νὰ ἀναφέρω ὅτι ἡ πάθησις τοῦ γιοῦ μου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν παραλυσία, δὲν ἄφηνε τὸ πόδι νὰ κάνη ὅλες τὶς κινήσεις καὶ δὲν ἄνοιγε πρὸς τὰ ἐμπρός.

Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἔγιναν καινούργιες ἐξετάσεις καὶ οἱ γιατροὶ εἶπαν: *«ἔχουμε ἐξέλξει, ἀλλὰ εἶναι πολὺ γρήγορα, γιὰ νὰ μιλήσουμε συγκεκριμένα».*

Μετὰ ἀπὸ τὴν γνωμάτευσι αὐτὴ φύγαμε ἀπὸ τὴν κλινικὴ, ἂν καὶ οἱ γιατροὶ εἶχαν ἐπίμονες ἀντιρρήσεις. Ἐγὼ ὅμως ἤξερα, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ εἶχε κάνει καλὰ τὸ παιδί μου.

Ἐπήγαμε στὸ σπίτι καὶ μετὰ ἀπὸ δύο ἡμέρες ἐπισκεφθήκαμε τὸν ἐξωτερικὸ γιατρό, ποὺ προηγουμένως παρακολουθοῦσε τὸ παιδί. Ἡ χαρὰ του δὲν περιγραφόταν. Ἦταν πολὺ αἰσιόδοξος γιὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτὴ, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶχε ἐπέμβη ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ μας, ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ.

Τώρα ὅλα εἶναι κατὰ Θεόν: ὁ γιός μου Βασίλης εἶναι καλά, κάνει ὅλες τὶς κινήσεις, δὲν πονάει, περπατᾷ καὶ μέρα μὲ τὴ μέρα καλυτερεύει. Καὶ ὅλα αὐτά, ἐνῶ ἀκόμη δὲν ἔχουν περάσει οἱ εἴκοσι ἡμέρες ποὺ μᾶς εἶχαν πεί, γιὰ νὰ μείνουμε στὸ νοσοκομεῖο...

* * *

Ξέχασα νὰ γράψω καὶ τὸ ἐξῆς. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ποὺ ἔγινε τὸ θαῦμα στὸν γιό μου, ἐνωρίτερα κατὰ τὶς 7 μ.μ., συζητοῦσα μὲ μία

κυρία Καθολική, στὸ διάδρομο τοῦ νοσοκομείου. Τὸ παιδί της εἶχε ἓνα **μικρόβιο στὸ αἷμα** καὶ ἦταν πολλὲς ἡμέρες στὸ νοσοκομείο. Τῆς μίλησα γιὰ τὸν Ἅγιο Ἰωσήφ, μετὰ ἐπήγαμε στὸ παιδί της καὶ τὸ ἔχρισα στὸ μέτωπο μὲ λαδάκι τοῦ Ἁγίου. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ κυρία αὐτὴ μοῦ εἶπε ὅτι φεύγουν σήμερα, διότι τὸ παιδί ἦταν καλύτερα...

Θὰ καταλάβῃ ἄραγε ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ἐθεράπευσε τὸ παιδί της ποῦ ἦταν ἀρκετοὺς μῆνες στὴν κλινική;

Σὲ εὐχαριστῶ Ἅγιο τοῦ Θεοῦ μου Ἰωσήφ...

*Δημοσιεύθηκε
στὸ περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός»,
ἀριθ. 236/Μαῖος-Ἰούλιος 1990,
σελ. 179-180.*

(**) Διευκρίνις:

Στὸ ἀνωτέρω θαῦμα, ὅπως καὶ στὰ ἐπόμενα, γίνεται λόγος γιὰ ἱερὸ Λείψανο τοῦ Ὁσίου Ἰωσήφ, διότι ἡ Ἀδελφότης τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ, μετὰ ἀπὸ κάποιον «σημεῖο» τοῦ Ἁγίου, «ἐνώσεν» τὰ ἱερὰ Λείψανά του μὲ ἀγνὸν κερδί, ὥστε νὰ ἀποτελοῦν ἓνα σῶμα σὲ φυσικὸ μέγεθος καὶ ἔθεσε αὐτὸ σὲ μία εἰδικὴ Λάρνακα.

ζ. Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἐφιάλτες καὶ φοβίες

ΟΝΟΜΑΖΟΜΑΙ Δ.Δ. καὶ κατοικῶ στὴν Κόρινθο.

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1993 εἶχα **ἐφιάλτες** νύκτα καὶ ἡμέρα, ὅτι θὰ πέθαινε τὸ παιδί μου. Ἔβλεπα συνέχεια κηδεῖα στὸ σπίτι μου καὶ διάφορα **ἐφιαλτικὰ ὄνειρα**. Τὴν ἡμέρα εἶχα φοβίες φοβερὲς καὶ περίμενα ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ μοῦ φέρουν τὸ παιδί νεκρό.

Αὐτὸ δὲν μοῦ εἶχε ξανασυμβῆ ποτὲ στὴν ζωὴ μου... Δύο ἡμέρες δὲν πῆγα στὴν δουλειά.

Προσευχόμουν συνέχεια, ἀλλὰ ἡ κατάστασίς μου αὐτὴ συνεχιζόταν...

Τὴν τρίτη ἡμέρα πῆρα στὰ χέρια μου τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Φανερωμένης καὶ τὴν παρεκάλεσα ποῦ νὰ πάω, ποιὸν Ἅγιο νὰ παρακαλέσω, γιὰ νὰ γίνω καλὰ καὶ νὰ μὴν συμβῆ τίποτε κακὸ στὸ παιδί μου...

Τὸ μεσημέρι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ἀποφασίζω νὰ ἔρθουμε στὸν Ἅγιο Κυπριανό...

Μέσα στὸ Ναὸ εἶδα τὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ ἐκ τῆς Καππαδοκίας καί, γνωρίζοντας ὅτι, ὅπου ὑπάρχει Λείψανο Ἁγίου, γίνονται θαύματα, ἔτρεξα, τὸ ἀσπάσθηκα, ἐκάθισα δίπλα του καὶ προσευχήθηκα νὰ μὲ κάνῃ καλὰ καὶ νὰ μὴν πάθῃ κανένα κακὸ τὸ παιδί...

Ἐπίσης, τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ δώσῃ χαρὰ, ὡς ἀπόδειξι ὅτι εἰσα-

κούσθηκε ἡ προσευχή μου...

Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, εἶχαν ἐξαφανισθῆ οἱ φοβίες καί, μέχρι νὰ φθάσουμε σπίτι, εἶχαμε ἀνέκφραστη χαρὰ μέσα μας...

Εὐχαριστῶ τὸν Θεό, τὴν Παναγία καὶ τὸν Ἅγιο Ἰωσήφ ποὺ μᾶς βοήθουν σὲ κάθε δύσκολη στιγμή τῆς ζωῆς μας.

12.8.1993

*Δημοσιεύθηκε στὸ περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός»,
ἀριθ. 253-254/Μάρτιος-Ἰούνιος 1993, σελ. 138.*

η. «Τὸ Ἱερὸ Σκήνωμα λουζόταν στὸ φῶς!...»

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ 14.2.1993 ἐκ. ἡμ., ὁ νεαρὸς προσκυνητῆς Ἰ.Β.Δ., ἀπὸ τὸν Ἅγιο Παῦλο Ἀθηνῶν, μαθητῆς τῆς Β' Λυκείου, μᾶς διηγήθηκε τὸ ἐξῆς θαῦμα τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ νέου τοῦ Καππαδόκη.

Ὁ νεαρὸς Ἰ. ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1992 ἄρχισε νὰ ἔχη δυσκολίες, εἰδικῶς μέσα στὴν τάξι τοῦ σχολείου του: ἐνῶ ἦταν ἄριστος μαθητῆς, δὲν μπορούσε νὰ ἀποδώσῃ, «δενόταν» ἢ γλῶσσα του... Οἱ δυσκολίες συνεχίζοντο καὶ στὸ σπίτι...

Ἐπειδὴ εἶναι πιστός, ἐξομολογεῖται καὶ μεταλαμβάνει τακτικώτατα, αὐτὴ ἡ κατάστασις τὸν παρεξένευσε καὶ ἀνησύχησε ἰδιαίτερώς... Ἔκανε ὅμως ὑπομονὴ καὶ πολλὴ προσευχή...

Πάντως, ἀπὸ διάφορες ἐνδείξεις, ἀντελήφθη ὅτι ἓνα γνωστό του πρόσωπο μέσα ἀπὸ τὸ σχολεῖο τοῦ ἔκανε μάγια, κινούμενο ἀπὸ φθόνο!... Ὅταν δὲν πήγαινε σχολεῖο, ἰδίως στὴν περίοδο καταλήψεων, διακοπῶν κ.ἄ., αἰσθανόταν καλύτερα... Καὶ στὸ σπίτι ὅμως εἶχε πειρασμικὲς ἐνέργειες, ἰδίως τὸ βράδυ...

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ εὐσεβὴς Ἰ. ἔφερε τὸν σταυρὸν αὐτὸν τῆς δοκιμασίας, κάποια ἡμέρα ἐμφανίσθηκε ἐνώπιόν του παράδοξως μία εἰκόνα: ὁ Παντοκράτωρ Κύριος καὶ πλάϊ του οἱ Ἅγιοι Βασίλειος ὁ Μέγας, Χαράλαμπος ὁ Ἱερομάρτυς, Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης καὶ Ἰωσήφ ὁ Καππαδόκης!...

Ἔσπευσε μὲ εὐλάβεια νὰ φτιάξῃ ἓνα Δίπτυχο ποὺ εἰκόνιζε τὸν Κύριό μας καὶ τοὺς Ἅγίους, ὅπως ἀκριβῶς τοῦ εἶχαν ἐμφανισθῆ... Τὸ ἔφερε πάντοτε μαζί του

ώς φυλακτὸ καὶ πράγματι εἶχε αἰσθανθῆ βοήθεια...

Ὅμως ὁ νεαρὸς Ἰ. ἀντιμετώπισε ἓνα δίλημμα: ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ Καππαδόκης τοῦ ἦταν τελείως ἄγνωστος: ποῦ θὰ εὔρισκε Εἰκόνα Του;... Τότε ἔδωσε μία προσωρινή λύσι: στὸ φυλακτὸ του ἔθεσε μία εἰκονίτσα τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος τῆς Θεοτόκου, ἀντὶ τοῦ Καππαδόκη...

Τὴν Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα, 11η Ἰανουαρίου 1993 ἐκ. ἡμ., στὴν Ἱερὰ Μονὴ μας κατὰ τὴν καθιερωμένη τάξι, ἐωρτάσαμε πανηγυρικῶς τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ Καππαδόκη καὶ μεταφέραμε τὸ Ἱερὸ Σκηνώμα Του στὸν προσκυνηματικὸ Ναὸ τῆς Μονῆς, γιὰ νὰ δεχθῆ τὶς ἐκδηλώσεις εὐλαβείας τῶν πιστῶν.

Κάτι ὅμως «παράξενο» συμβαίνει μὲ τὸν νεαρὸ Ἰ.: ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἡμέρα διατελοῦσε σὲ κακὴ ψυχικὴ κατάστασι... Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία στὴν Ἀθήνα, αἰσθάνεται μία ἐσωτερικὴ παρόρμησι νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ Μοναστήρι μας καὶ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς Ἁγίους προστάτας μας, ὅπως ἄλλωστε τὸ εἶχε κάμει πολλὲς φορὲς στὸ παρελθόν, ἀπὸ τοῦ 1986, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τίποτε γιὰ τὸν νεοφανῆ Ἅγιο Ἰωσήφ.

Ἐφθασε στὴν Μονὴ τὸ μεσημέρι... Μόλις εἰσῆλθε στὸν Ναό, ξαφνιάσθηκε: ἓνα ὑπερκόσμιο φῶς ἔλαμπε ἐπάνω ἀπὸ ἓνα μεγάλο «κιβώτιο»!... Ἡ παρόρμησις ποὺ εἶχε αἰσθανθῆ γίνεται περισσότερο ἔντονη... Πλησιάζει σαστισμένος καὶ φοβισμένος... Μία ἀναρτημένη πινακίδα τὸν πληροφορεῖ ὅτι εἶναι ἡ Λάρνακα ποὺ περιέχει τὸ Ἱερὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ Καππαδόκη!...

Τὸ Ἱερὸ Σκηνώμα λουζόταν στὸ φῶς!... Ἐπεσε καὶ προσκύνησε μὲ φόβο, χαρὰ καὶ κατάνυξι... Καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ποὺ ἀσπαζόταν τὸν Ἅγιο, ἔνοιωσε ἓνα «τράνταγμα»... Αὐτὸ ἦταν!... Ἀμέσως ἠρέμησε, ἐπανῆλθε ἡ υἡγεία καὶ ἡ χαρὰ!...

Τὸν προμηθεύσαμε μὲ μία Εἰκονίτσα τοῦ Ἁγίου, τὴν ὁποία τακτοποίησε στὸ Δίπτυχό του. Τὸ εὐλογημένο αὐτὸ φυλακτὸ τὸ ἔχει ἀνοικτὸ στὸ θρανίό του κατὰ τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος καὶ λέγει τὸ «Πάτερ ἡμῶν»...

*Δημοσιεύθηκε στὸ περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός»,
ἀριθ. 259/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1994, σελ. 225-226.*

Ὑμνογραφικὰ
τοῦ Ὁσίου Ἰωσήφ τοῦ νέου
τοῦ ἐν Καππαδοκίᾳ

Μνήμη: Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Χριστῷ εὐηρέστησας, δι' ἐναρέτου ζωῆς, καὶ γέγονας μέτοχος, Ἁγίων ἐν οὐρανοῖς, τελέσας τὸν δρόμον σου· ὅθεν τῆς ἄνω δόξης, Ἰωσήφ ἀπολαύων, πρέσβευε δυσωποῦμεν, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Κοντάκιον

Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ως θεαρέστως ἀνύσας τὸν βίον σου, τῆς τῶν Ἁγίων μετέσχες λαμπρότητος, μεθ' ὧν Ἰωσήφ καθικέτευε, πάσης φθορᾶς καὶ ἀνάγκης λυτρώσασθαι, τοὺς πόθῳ τελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις παναοίδιμε Ἰωσήφ, ὁ ἀμέμπτῳ βίῳ, διαπρέψας ἐπὶ τῆς γῆς· χαίροις ὁ ἐν δόξῃ, ἰσότιμος Ἁγίων, μεθ' ὧν ἡμῖν ἐξάιτει, τὸ θεῖον ἔλεος.

Ἐποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου

Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου,

Ἑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας,

ἐν ἔτει 1983.

(*) Πηγαί:

α) Ὁ Βίος τοῦ Ὁσίου Ἰωσήφ τοῦ νέου τοῦ ἐν Καππαδοκίᾳ (ΙΘ' αἰ.), δημοσιεύθηκε γιὰ πρώτη φορά στὸ περιοδικὸ «Ἅγιος Κυπριανὸς» (ἀριθ. 170/Φεβρουάριος 1983, σελ. 168-169).

β) Γιὰ δευτέρη φορά, ὁ Βίος αὐτὸς δημοσιεύθηκε στὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἐγκόλπιον Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1989 (ἔκδοσις Ἰερᾶς Μονῆς Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς), μὲ πρόσθετα ἱστορικὰ στοιχεῖα καὶ θαύματα τοῦ Ὁσίου Ἰωσήφ.